

CHORWACJA - CHRONOLOGIA 1986 - 2016

Maj 1986 – czerwiec 1988 Stan zawieszenia w polityce chorwackiej i opóźnienie transformacji. Przyczyna: konflikt między grupą Miki Szpiljaka dążącą do zmian a zwolennikiem status quo Stipe Szuvarem. Stan zawieszenia trwał od maja 1986 roku (eliminacja Szpiljaka) do czerwca 1988 roku, kiedy faktyczną władzę w partii chorwackiej uzyskał Raczan (formalnie wybrany szefem w grudniu 1989, orientacja chorwacka) i Ante Marković (orientacja jugosłowiańska).

Maj 1986 Zmiana na stanowisku przewodniczącego ZKCh (Związek Komunistów Chorwacji); zamiast Miki Szpiljaka Stanko Stojčević. Mika Szpiljak (ur. 1916) odpowiedzialny za politykę kadrową w mediach i nadzór nad Stowarzyszeniem Pisarzy Chorwacji, premier Chorwacji (1963-1967), premier Jugosławii (18.05.1967-18.05.1969), później przewodniczący Związków Zawodowych (1976-1980), przewodniczący Prezydium Jugosławii (15.05.1983-15.05.1984), przewodniczący Związku Komunistów Chorwacji (SKH - Savez Komunista Hrvatske) (15.05.1984 - połowa maja 1986), zmuszony do ustępstwa z powodu konfliktu z Szuvarem. Był też przewodniczącym Związku Socjalistycznego Ludzi Pracy Jugosławii (SSRNJ).

1986 Liberalizacja systemu fiskalnego i uwolnienie cen.

Październik 1988 Marijan Korosć odrzuca plan „gospodarki kontaktowej” Branko Horvata.

17 stycznia 1989 Franjo Tudjman założył Fundację Chorwacka Wspólnota Demokratyczna (Hrvatska demokratska zajednica - HDZ).

26 stycznia 1989 Na zebraniu w willi dyrektora fabryki, Ante Ledicia w Plješivici powstał „krąg inicjatywy HDZ”

28 lutego 1989 Na pierwszym jawnym zebraniu w Domu Stowarzyszenia Pisarzy Chorwacji przyjęto szkic zasad programowych HDZ, i wtedy ukazała się notatka w prasie o powołaniu partii oraz informacja w wieczornych wiadomościach telewizyjnych, trudno dlatego utrzymywać za działaczami HDZ, iż owo zebranie było „tajne”.

Maj 1989 Stipe Szuvar został przedstawicielem Chorwacji w Prezydium Państwa. Stipe Szuvar (1936-2004) wstąpił do partii w gimnazjum, ukończył prawo na Uniwersytecie Zagrzebskim, był dyrektorem „Studenckich listów” (1958-1960) oraz dyrektorem czasopisma „Naše teme” (1963-1972), na którego łamach zwalczał maspok, do KC ZKCh dokooptowany został w 1972 roku, jako republikański minister oświaty i kultury (1974-1982) przeprowadził polityzację nauczania i oparcie go na marksizmie, w latach 1980-tych był głównym ideologiem i sabotował reformy. Wszedł do Prezydium KC ZKCh, gdzie był odpowiedzialny za ideologię (formalnie od 1982, rzeczywiście od 1983 do 1986). W 1984 roku Szuvar wszedł w konflikt ze Szpiljakiem, był autorem „Białej Księgi” (1984), został wybrany do KC ZKJ i do Prezydium KC ZKJ (1986). Na początku maja 1987 roku żądał prowadzenia walki z „burżuazyjnymi prawami”, przeprowadzenia czystek i uznania wyższości „interesów klasowych”. Miał ścisłe powiązania z armią. W maju 1989 roku Szuvar został przedstawicielem Chorwacji w Prezydium Państwa (po Vrhovcu), gdzie w 1990 roku mienił go Stipe Mesić, a Szuvarowi powierzono stanowisko wiceprzewodniczącego (do 15.05.1991).

17 czerwca 1989 Założona oficjalnie zostaje partia HDZ - Hrvatska Demokratska Zajednica, przewodniczącym partii - Franjo Tudjman. W skład HDZ weszły trzy grupy: 1) komuniści narodowi wywodzący się z maspoku jak sam Franjo Tudjman, Szime Djodan, Marko Veselica, partyzant Dalibor Brozović, Stipe Mesić i Ante Parazik, autor statutu HDZ, 2) grupa komunistycznych generałów, przede wszystkim bezpieczeństwa jak Josip Boljkovac, Josip Manojlić i Janko Bobetko oraz 3) działacze nacjonalistyczni z emigracji ze środowiska ustaszy jak Gojko Szuszak.

28 Czerwca 1989 Pierwsze incydenty wywołane w Kninie przez serbskich aktywistów z Voivodiny na mitingu zorganizowanym z okazji 600-lecia bitwy na Kosowym Polu.

Jesień 1989 Decyzja chorwackiego partyjnego kierownictwa o rozpisaniu wyborów. Oni się spodziewali, że zwycięży ZKCh i związane z nim partię.

12-13 grudnia 1989 Ivica Raczan zostaje wybrany szefem ZKCh podczas jego jedenastego zjazdu. Ta data stanowi punkt zwrotny, od którego się zaczęła transformacja ustrojowa.

Grudzień 1989 Oficjalnie można rejestrować partie polityczne.

20-23 stycznia 1990 XIV kongres Związku Komunistów Jugosławii ulega rozpadowi.

20-22 stycznia 1990 Delegacja chorwacka i słoweńska opuszczają ostatni, czternasty zjazd Związku Komunistów Jugosławii.

24-25 lutego 1990 Zjazd założycielski HDZ z udziałem emigracji. Tudjman został wówczas wybrany przewodniczącym partii, Josip Manolić przewodniczącym Komitetu Wykonawczego, Stipe Mesic sekretarzem głównym i Neven Jurica sekretarzem politycznym. Tudjman określił się jako zwolennik rynku plus „wartości narodowych”, ale w praktyce pozostały tylko te ostatnie. HDZ była pierwotnie rodzajem frontu narodowego na rzecz niepodległości Chorwacji.

22 kwietnia i 6 maja 1990 Pierwsze wielopartyjne wybory w Chorwacji. HDZ Franjo Tudjmana zwycięża, uzyskując na ogólną sumę 356 posłów 205 mandatów, HDZ z HSS (Hrvatska Seljaczka Stranka - partia rolników) - 2, HDZ z HSLS (Hrvatska Socijalno Liberalna Stranka - socjal-liberałowie) - 2, sama HSS - 1, SKH (komuniści) z SDP (Socijaldemokratska Partija Hrvatske - socjaldemokrati) - 73, SKH-SDP z SS-SSH (Socijalistički savez - SS i Savez studenata Hrvatske - SSH) - 17, SKH-SDP z SS-SSH i SSOH (Komsomol - Savez socijalističke omladine Hrvatske) - 3, koalicja SKH-SDP, SS-SSH z SSOH i SUBNOR (weterani) - 2, SKH-SDP z zielonymi ze Splitu - 1, sam SSOH - 1, sama SS-SSH - 4, HDS (niezależni socjaldemokrati) - 10, przedsiębiorcy Djurdjevac - 1, Koalicja Porozumienia Narodowego (HSLS-HNS) - 11, SDS Raszkovicia - 5, niezależni - 13 i pozostało pięć mandatów.

30 maja 1990 Franjo Tudjman zostaje wybrany na prezydenta Chorwacji.

30 maja 1990 Dzięki systemowi większościowemu HDZ uzyskując 41,5 proc. głosów zdobyła 67,5 proc. mandatów i utworzyła rząd nowego premiera Stipe Mesicia, w którym ministrem obrony został Petar Krste, ministrem spraw zagranicznych Zdravko Mrsić i ministrem spraw wewnętrznych Josip Boljkovac, wiceministrem Slavko Degoricija (1990-1991), był funkcjonariusz OZNA. Gojko Szuszak został ministrem bez teki.

25 Lipca 1990 Wprowadzone zostają poprawki do konstytucji chorwackiej: wprowadzono na nowo flagę - Szachownicę, usunięto serbską mniejszość z tekstu konstytucji, zdefiniowano prawa do secesji - wszystko to powoduje ostre reakcje Belgradu. Serbowie z Chorwacji przyjmują deklarację suwerenności i autonomii narodu serbskiego. Zostaje powołana Serbska Rada Narodowa mająca reprezentować chorwackich Serbów na czele z Jovanem Raszkoviciem.

17 sierpnia 1990 W odpowiedzi na atak chorwackich sił specjalnych na posterunek policji w Kninie obsadzony przez Serbów, serbska ludność chwyta za broń.

18 sierpnia 1990 Serbska Rada Narodowa oznajmia zamiar przeprowadzenia referendum dotyczącego autonomii Serbów w Chorwacji. Chorwackie władze zaś deklarują, że użyją wszelkich prawnych środków by do tego nie dopuścić.

20 sierpnia 1990 Spotkanie przedstawicieli wszystkich partii politycznych. Przedstawiciel SDS pisemnie zobowiązał się wykreślić wymogi o autonomii.

24 sierpnia 1990 Powołano rząd Josipa Manolicia, który przetrwał do 17 lipca 1991 roku.

6 września 1990 Została założona HDZ BiH. W jej programie stwierdzono, iż celem partii jest „zapewnienie prawa narodowi chorwackiemu do samookreślenia aż do oderwania się”, oraz domagano się „równouprawnienia” wszystkich form własności ale nie wspomniano nic o prywatyzacji. Najważniejszymi chorwackimi działaczami nacjonalistycznymi w BiH byli Stjepan Kljuić i Mate Boban (TW KOS), założyciele i działacze HDZ BiH, pozostający w jak najściślejszym kontakcie z Tudjmanem. Pierwszy przewodniczący HDZ BiH był Davor Perinović, odsunięty przez Tudjmana pod pretekstem, że miał dziadka Serba; prawdziwą przyczyną był jednak fakt, iż Davor Perinović należał do integracjonistów czyli zwolenników zachowania jedności BiH.

17 września 1990 U Krnjaku na mitingu pod kierownictwem Jovana Raszkovicia i Milana Babicia zostało ogłoszone niezależne państwo – SAO (Srpski Avtonomiczny Oblast) - Krajina.

1 października 1990 Serbska mniejszość w Chorwacji proklamuje niepodległość.

5 października 1990 Słowenia i Chorwacja występują z propozycją przekształcenia Jugosławii w konfederację.

22 grudnia 1990 Parlament chorwacki uchwała nową konstytucję i ogłasza suwerenność republiki.

28 lutego 1991 Serbska Rada Narodowa i Rada Wykonawcza Serbskiego Autonomicznego Regionu (SAO) Krajiny decydują się na secesję Chorwacji i pozostanie w obrębie Jugosławii.

2 marca 1991 W następstwie szeregu starć pomiędzy siłami chorwackimi a Serbami w zachodniej Sławonii interweniuje Jugosłowiańska Armia Ludowa i rozdziela walczące strony.

31 marca 1991 W parku narodowym w Plitvicach, Serbowie zajęli budynek dyrekcji parku.

Zamordowany przez nich w tę wielkanocną niedzielę policjant Josip Jović był pierwszą ofiarą konfliktu.

1 kwietnia 1991 Serbowie z Krajiny ogłosili połączenie się z Serbią.

8 kwietnia 1991 Powstaje Chorwacka Rada Obrony (Hrvatsko vijeće odbrane - HVO) czyli armia chorwacka w BiH.

2 maja 1991 W wiosce Borowe Sielo koło Vukovaru w walkach pomiędzy serbskimi bojówkarzami a chorwacką policją zginęło 10 Chorwatów i 3 Serbów. W Chorwacji powołano rezerwistów pod broń i zaczęła się mobilizacja TO.

19 Maja 1991 Chorwaci opowiadają się za niepodległością swojej republiki w referendum.

28 maja 1991 Zostały powołane Zbor Narodne Garde (ZNG) - Chorwackie Siły Zbrojne (Gwardia Narodowa).

25 czerwca 1991 Deklaracje niepodległości Republiki Chorwacji i Republiki Słowenii odrzucone przez federalny rząd jugosłowiański.

Lipiec – grudzień 1991 Ataki na szeroką skalę Federalnej Armii Jugosłowiańskiej i serbskich sił paramilitarnych na Chorwację. Serbowie uzyskują kontrolę nad jedną trzecią terytorium chorwackiego. Pierwsze raporty o „czystkach etnicznych” dokonywanych przez Serbów w trakcie umacniania ich pozycji na zdobytych terenach.

17 lipca 1991 Został powołany przez Franjo Tudjmana nowy rząd na czele z premierem Franjo Greguriciem(HDZ), który potrwał do 12 sierpnia 1992.

24 lipca 1991 Rozpoczęły się starcia wokół Vukovaru.

Październik 1991 Rząd federalny zrywa wszelkie negocjacje z Chorwacją i Słowenią po ich deklaracjach niepodległości. Oblężenie Dubrownika.

12 listopada 1991 HDZ utworzyła Wspólnotę Chorwacką w dolinie Sawy i Środkowej Bośni.

18 listopada 1991 Ogłoszono powstanie niezależnego chorwackiego rządu państwa Herceg-Bosny na terenie Bośni. Stolicą kraju ogłoszono zachodnią część miasta Mostar.

17 – 20 listopada 1991 Jugosłowiańska Armia Ludowa i serbskie siły paramilitarne zajmują zniszczony przez jugosłowiańską artylerię Vukovar po kilkutygodniowym oblężeniu.

Listopad 1991 Spotkania w Genewie prezydentów Chorwacji - Franjo Tudjmana, Serbii - Slobodana Miloszewicia, ministra obrony Jugosławii - Veljko Kadijevicia, Prezesa Komisji UE w sprawach byłej Jugosławii - Lorda Petera Carringtona. Strony porozumiały się w sprawie zawieszenia broni i wyraziły zgodę na wprowadzenie sił pokojowych ONZ dla rozwiązywania kryzysu w regionie.

19 grudnia 1991 Dwie serbskie enklawy w Chorwacji: Serbski Autonomiczny Region Krajiny oraz Autonomiczny Region Sławonii, Baranji i Zachodniego Sremu proklamują powstanie Serbskiej Republiki Krajiny, a Milan Babić zostaje jej prezydentem. Poszczególne

części tego nowego tworu nie sąsiadują ze sobą, ale zajmują w sumie ogromne terytorium (jedna trzecia Chorwacji) i posiadają ludność liczącą 300 tysięcy.

23 grudnia 1991 Niemcy oficjalnie uznają niepodległość Chorwacji i Słowenii.

2 stycznia 1992 Spotkania wojskowych przedstawicieli Chorwacji i JNA w Sarajewie, na którym została podpisana umowa o bezwarunkowym zawieszeniu broni.

Styczeń 1992 UNPROFOR ustanawia ONZ-owskie strefy ochronne na terenach Serbskiej Republiki Krajiny.

15 stycznia 1992 Unia Europejska oficjalnie uznaje niepodległość Chorwacji i Słowenii oraz apeluje do Bośni i Hercegowiny by zorganizowała referendum dotyczące samoidentyfikacji. Władze w Belgradzie stanowczo potępiają uznanie przez Unię Europejską chorwackiej i słoweńskiej secesji.

5 lutego 1992 Mate Boban został szefem HDZ w chorwackim państwie na terenie Bośni - Hercegowiny, które prowadziło wojnę z Muzułmanami. Boban wziął udział w negocjacjach międzynarodowych i zaakceptował plan Vance'a i Owena w roku 1993. Za prowadzenie polityki „czystek etnicznych” wobec Muzułmanów został odsunięty od władzy w wyniku nacisków międzynarodowych. Należał do tzw. mafii hercegowińskiej, czyli działacze HDZ z BiH, oprócz niego Franjo Boras, dr Slaven Levica, doradca Tudjmana, Ivic Paszalić - doradca prezydenta do spraw polityki wewnętrznej, główny ideolog skrajnie narodowego skrzydła HDZ i szara eminencja pełnił przy Tudjmanie rolę Wachowskiego. Jemu podlegały nieformalnie SzUP i HIS. Ta grupa miała duży wpływ na Tudjmana i forsowała podział BiH oraz lansowali koncepcję Chorwacji i Słowenii jako przedmurza chroniącego Europę przed islamem.

6 lutego 1992 Siły federalne bombardują chorwackie miasto Osijek.

21 lutego 1992 Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła Rezolucję 743, według której siły pokojowe wkraczają na 12 miesięcy na teren byłej Jugosławii dla odnowienia pokoju i bezpieczeństwa w regionie, potrzebnego dla rozwiązania kwestii spornych w byłej Jugosławii.

2 kwietnia 1992 Wprowadzenia UNPROFOR. Operacja utrzymania pokoju w Chorwacji w oparciu o Plan Cyrusa Vance.

6 maja 1992 W miesiąc po wybuchu wojny w BiH, Radovan Karadzic (TW KOS) i Mate Boban (TW KOS) podpisali w Grazu umowę o podziale BiH, pomiędzy Serbami a Chorwatami, czym szef Hercegowiny złamał poprzednią ugodę z Izetbegoviciem. Do porozumienia doszli podopieczni tego samego oficera prowadzącego, generała KOS, Simeona Tumana.

22 maja 1992 Chorwacja została członkiem ONZ.

2 sierpnia 1992 Wybory parlamentarne i prezydenckie - wygrywa HDZ i Tudjman - 85 miejsc na 138, SDP – 11 miejsc na 138, HSLS Hrvatska Socijalno Liberalna Stranka (socjal-liberałowie) – 14 miejsc, HNS Hrvatska Narodna Stranka (ludowcy) – 4 miejsca, HSP

Hrvatska Stranka Prava (Chorwacka Partia Prawa) – 5 miejsc, HSS – 2 miejsca, IDS (Istarski demokratski sabor) – 6 miejsc.

14 września 1992 Trybunał konstytucyjny Bośni i Hercegowiny ogłosił nielegalność Herceg-Bosny.

30 września 1992 Chorwacki prezydent Franjo Tudjman oraz prezydent Jugosławii Dobrica Cosić podpisują w Genewie ośmiopunktowe porozumienie, na mocy którego siły federalne zostają wycofane ze strategicznie ważnego chorwackiego półwyspu Prevlaka na granicy chorwacko - czarnogórskiej. Prevlaka zostaje zdemilitaryzowana i przekazana pod kontrolę ONZ.

22 stycznia 1993 Ofensywa chorwacka mająca na celu odzyskanie terenów pod Zadarem znajdujących się w rękach serbskich. UNPROFOR się wycofuje.

25 stycznia 1993 ONZ protestuje przeciwko chorwackiej ofensywie i domaga się wycofania sił chorwackich z ONZowskich stref bezpieczeństwa.

1 lutego 1993 Chorwackie MSZ grozi, że nie poprze odnowienia mandatu ONZ w Chorwacji (termin upływa w lutym), jeżeli ten nie rozbroi serbskich bojówek w chorwackim regionie Krajiny. Krwawe walki w Krajinie.

7 lutego 1993 Wybory do Izby Wyższej chorwackiego parlamentu. HDZ Tudjmana zdobywa większość miejsc i tym samym absolutną większość w całym parlamencie.

29 marca 1993 W wyniku kryzysu rządowego spowodowanego katastrofalną sytuacją ekonomiczną kraju i skandalami korupcyjnymi polityków HDZ do dymisji podaje się premier Hrvoje Sarinić. Nowy premier - Nikica Valentić.

29 maja 1993 Serbska Republika Krajiny i bośniacka Republika Serbska podpisują porozumienie, wg którego wszelkie przyszłe decyzje dotyczące narodu serbskiego będą podejmowane wspólnie.

20 czerwca 1993 W referendum przeprowadzonym w samozwańczej Serbskiej Republice Krajiny ponad 98 głosujących opowiedziało się za suwerennością tej republiki i przyłączeniem jej do bośniackiej Republiki Serbskiej oraz w przyszłości do reszty ziem serbskich. Ponad 92% frekwencji. Referendum spotęgowało napięcie w tym rejonie.

28 sierpnia 1993 Oficjalnie ogłoszono powstanie niezależnej od rządu w Sarajewie Chorwackiej Republiki Herceg-Bosny.

9-15 września 1993 Chorwaci zajmują trzy wioski serbskie koło Gospicia. Serbowie z Krajiny ostrzeliwują Karlovac, Zadar, Sibenik i Zagrzeb. Piętnastego września UNPROFOR doprowadza do ustania walk.

Październik 1993 Obie strony szykują się do ponownej walki. Wzmaga się wymiana ognia. Franjo Tudjman, po tym jak zdołał pozbyć się wpływu skrajnego odłamu HDZ na czele z Josipem Manojliciem - był funkcjonariuszem OZNA, komendantem więzienia dla politycznych w Lepoglawie, naczelnikiem SDB Zagrzebia (1960-1965), następnie członkiem komisji konstytucyjnej Saboru i premierem (24 sierpnia 1990 - 17 lipca 1991), dążącego do

militarnego podboju ziem chorwackich zajętych przez Serbów. Tudjman zostaje ponownie wybrany szefem partii i dąży do rozstrzygnięcia dyplomatycznego.

2 listopada 1993 Prezydent Tudjman proponuje zawarcie pokoju w Chorwacji i Bośni oraz ustanowienie kulturalnej i lokalnej autonomii dla chorwackich Serbów pod międzynarodowym nadzorem oraz utworzenie specjalnego trybunału praw człowieka. Chorwaccy Serbowie projekt odrzucają.

17 grudnia 1993 Przedstawiciele chorwackiego rządu i miejscowej serbskiej władzy podpisali umowę o zawieszeniu broni na okres od 23 grudnia 1993 po 15 stycznia 1994.

20 stycznia 1994 Bośnia i Hercegowina ogłosiła nieważność deklaracji utworzenia republiki Herceg-Bosna.

30 stycznia 1994 Wojska chorwackie wkraczają do Bośni celem wsparcia bośniackich Chorwatów. Rząd Chorwacji zaprzecza tej informacji.

4 lutego ONZ nawołuje Chorwację do wycofania swych sił z Bośni.

22 marca 1994 Wykluczenie z HDZu Josipa Manojlicia, szefa komisji do spraw dialogu z chorwackimi Serbami, za zbytnią "elastyczność" i krytykę autorytarnych rządów Tudjmana.

23-30 marca 1994 W wyniku dyplomatycznej interwencji Rosji podpisane zostaje zawieszenie broni między Chorwacją a Serbską Republiką Krajiny (Zagrzebska umowa).

Kwiecień 1994 Problemy z chorwackimi uchodźcami z Bośni. Część musi wracać.

Maj 1994 Stipe Mesić odchodzi z HDZ, ponieważ jest przeciwnikiem wojny w BiH i podziału BiH. Mesić przeszedł drogę od komunistów narodowych do byłych komunistów maspoku. Mesić zakłada własną partię - Chorwackich Niezależnych Demokratów (HND). W 1997 roku Mesić po rozłamie w HND przechodzi do HNS - Hrvatska Narodna Stranka (postkomuniści - ludowcy).

30 maja 1994 W Chorwacji przyjęto nową walutę – kunę. Decyzja wzbudziła kontrowersje: kuny wprowadził już wcześniej faszystowski rząd ustaszy w czasie II wojny światowej.

Lipiec 1994 Ponownie wzrasta niecierpliwość Chorwatów spowodowana nieskuteczną reintegracją terenów zamieszkałych przez chorwackich Serbów z rdzenną Chorwacją

12 stycznia 1995 List Franjo Tudjmana do Generalnego sekretarza ONZ Butrosa Butrosa Ghali w sprawie decyzji Chorwacji o nieprzedłużeniu mandatu sił pokojowych po 31 marca 1995 r.

29 stycznia 1995 Grupa kontaktowa Z-4 (ambasador Rosji i USA w Zagrzebiu oraz przedstawiciele Unii Europejskiej i ONZ) przedkłada chorwackiemu rządowi propozycje pokojowe, zawierające plan integracji terenów zamieszkałych przez chorwackich Serbów z Chorwacją, oraz gwarantujące im status autonomiczny. Rząd chorwacki plan akceptuje, prezydent Serbskiej Republiki Krajiny nie, gdyż zbyt słabo zapewnia Serbom autonomię.

Luty/Marzec 1995 Presja na Chorwację, żeby zrezygnowała ze swojej decyzji o zakończeniu mandatu sił pokojowych po 31 marca 1995r.

12 marca 1995 Spotkanie Franjo Tudjmana z Albertem Gorem na konferencji w Kopenhadze. Po spotkaniu Tudjman wystąpił z oświadczeniem o przedłużeniu mandatu sił ONZ, ale już na warunkach Chorwacji.

1 maja 1995 Armia Chorwacka przeprowadza operację "Blijesak" (błyskawica) i odbiera w ciągu kilku dni Zachodnią Sławonię, część Serbskiej Republiki Krajiny.

4 sierpnia 1995 Wielka ofensywa chorwacka (kryptonim "Oluja" - burza) odbiera Serbom Knin. Chorwaci zajmują prawie całą Serbską Republikę Krajiny oprócz wschodniej Sławonii.

9 września 1995 Armia Chorwacka przyłącza się do ofensywy przeprowadzonej przez wojska bośniackiej Federacji Chorwackiej przeciwko Serbom w Bośni. Po zawieszeniu broni w Bośni (10 października) armia Chorwacka wycofuje się stamtąd.

20 września 1995 Samorozwiązanie Niższej Izby chorwackiego parlamentu.

3 października i 12 listopada 1995 Terytorium Serbskiej Republiki Krajiny powraca do Chorwacji. Ok. 400 tys. Serbów opuszcza Chorwację.

29 października 1995 Przyspieszone wybory parlamentarne. Znow zwycięża HDZ, ale już nie tak wyraźnie jak przedtem (mniej niż dwie trzecie większości, co oznacza, że nie będzie mogła wprowadzić poprawek do konstytucji dających prezydentowi większe prerogatywy). HDZ – 75 mandatów, koalicja HSS, IDS, HNS, HKDU, SBHS - 18, HSLS - 12, SPH -10, HSP -4.

21 listopada 1995 Prezydenci Bośni i Hercegowiny, Chorwacji i Serbii akceptują tekst ugody w Dayton, USA.

21 listopada 1995 Dayton, USA porozumienie pokojowe decydujące o przyszłości Bośni i Hercegowiny: jedność państwa, które zawiera dwie federalnych jednostki – Federacji Chorwacko-muzułmańskiej i Republiki Serbskiej, granica przechodzi wzdłuż linii frontu, posawiński korytarz – 5 km, kolejalna prezydencja, dwuizbowy parlament, jeden bank centralny i trybunał konstytucyjny.

7 grudnia 1995 Chorwacki MSZ deklaruje chęć współpracy z Międzynarodowym Trybunałem Kryminalnym zajmującym się byłą Jugosławią.

14 grudnia 1995 Po trzech i pół roku wojny w Bośni prezydenci Federacyjnej Republiki Jugosławii, Chorwacji i Bośni podpisali traktat pokojowy w Paryżu na podstawie porozumienia z Dayton.

20 grudnia 1995 Oficjalnie skończył się termin mandatu UNPROFOR, na miejsce sił ONZ, przyszły siły NATO – IFOR.

6 stycznia 1996 Rada Bezpieczeństwa ONZ krytykuje Chorwację za łamanie praw człowieka

w czasie dopiero co zakończonej wojny i domaga się ekstradycji chorwackich zbrodniarzy wojennych do Hagi.

7 kwietnia 1996 Urząd Skarbowy obarcza jedyny niezależny dziennik w Chorwacji „Novi List” (z Rijeki) rachunkiem wynoszącym 4 miliony marek niemieckich - ewidentny (i nie pierwszy) atak na zresztą i tak prawie już nieistniejącą niezależną prasę. Zamknięto też niezależną stację radiową "101" z Zagrzebia.

3 maja 1996 Chorwacka policja przesłuchuje Viktora Ivancicia, redaktora satyrycznego tygodnika „Feral Tribune”. Wcześniejsza próba doprowadzenia przez władze do zamknięcia tego czasopisma poprzez nałożenie specjalnego "podatku pornograficznego" nie udała się ze względu na presję międzynarodową.

11 czerwca 1996 Odwołano konferencję pod tytułem "Serbowie w Chorwacji - wczoraj, dziś i jutro" ze względu na opór ze strony władz, kościoła i opozycji chorwackiej przeciwko powrotowi Serbów do Chorwacji.

6 listopada 1996 Chorwacja zostaje 40-tym członkiem Rady Europy w Strasburgu.

23 maja 1997 Protest ambasadorów grupy kontaktowej przeciwko złemu traktowaniu przez władze chorwackich Serbów.

15 czerwca 1997 Tudjman ponownie wybrany prezydentem. OBWE twierdzi, że wybory były sfałszowane.

15 lipca 1997 Chorwaci uzyskują pełną kontrolę nad wschodnią Sławonią.

18 września 1997 Rada Bezpieczeństwa ONZ odnotowuje brak poparcia Chorwatów odnośnie stworzenia odpowiednich warunków do repatriacji serbskich uciekinierów z Chorwacji.

23 października 1997 Stipe Szušar (komunista starej daty, orientacja lewicowa), były przewodniczący Związku Komunistów Chorwacji, ogłasza utworzenie Chorwackiej Socjalistycznej Partii Chorwacji (SRPH).

12 grudnia 1997 Wprowadzenie poprawek do konstytucji Chorwacji, między innymi wymieniono 10 oficjalnych mniejszości etnicznych na terenie Chorwacji. Wśród nich nie znaleźli się jednak, co nie jest zgodne ze stanem faktycznym, Słoweńcy. Wywołało to żywy protest Ljubljany.

18 grudnia 1997 Komisja Europejska zamraża wypłacenie Chorwacji 2,4 miliona dolarów z powodu nagonki władz na niezależne media i organizacje pozarządowe.

6 stycznia 1998 Rząd Bośni protestuje z powodu braku uwzględnienia w konstytucji chorwackiej istnienia silnej mniejszości muzułmańskiej. Chorwaci argumentują to stosunkowo niedawnym osiedleniem się tych muzułmanów w Chorwacji.

16 lutego 1998 11 ambasadorów monitorujących reintegrację wschodniej Sławonii z Chorwacją stwierdzają, że są z tym poważne problemy z racji wzajemnej wrogości serbsko - chorwackiej.

12 stycznia 1999 Fiasko pertraktacji chorwacko - słoweńskich dotyczących zatoki Piranu spornej między oboma krajami od 1991 roku.

28 stycznia 1999 Rada Europy w Strasburgu wydaje rezolucję stwierdzającą, że Chorwacja nie przyjęła ani jednego ze wskazań mających na celu ograniczenie prawa głosu w wyborach Chorwatów mieszkających poza krajem. Dotyczy to między innymi Chorwatów bośniackich, którzy mogą głosować na partie czy polityków ze swojej macierzy i przez to stanowić zagrożenie dla suwerenności Bośni i Hercegowiny (na przykład głosy nacjonalistów na HDZ).

25 marca 1999 Chorwacki MSZ deklaruje poparcie dla bombardowania NATO serbskich obiektów pod warunkiem udzielenia gwarancji bezpieczeństwa dla Chorwacji ze strony USA i NATO.

10 kwietnia 1999 Rząd wyznacza sumę 2,6 milionów dolarów na pomoc dla kosowskich uchodźców w Albanii i Macedonii.

27 maja 1999 Likwidacja stałego bloku miejsc w chorwackim parlamencie zarezerwowanych dla Chorwatów zza granicy.

9 grudnia 1999 Śmierć Franjo Tudjmana.

3 stycznia 2000 Wybory parlamentarne: HDZ Tudjmana przegrała, w wyborach zwyciężyła koalicja Socjaldemokratycznej i Socjalliberalnej Partii Chorwacji. Nowym premier-ministrem został Ivica Raczan. Sojusz SDP-HSLS można by porównać do wieszczonego w Polsce związku SLD i UW. W 151 osobowym Saborze SDP zdobyła 44 mandaty, zaś HSLS - 27, razem dysponują więc 71 głosami, Koalicję czterech partii prawicowych, które krytkowały Tudjmana i HDZ przede wszystkim za niszczenie demokracji i izolację od Europy tworzą: Chorwacka Partia Chłopska -HSS z 15 mandatami, Partia Liberalna - LS - z dwoma posłami, Istryjskie Zgromadzenie Demokratyczne - IDS z 4 mandatami i Chorwacka Partia Ludowa - HNS, na czele której stoją Radimir Cacicz i Stipe Mesicz. HDZ dysponuje 47 mandatami.

24 stycznia 2000 Odbyła się pierwsza tura przedterminowych wyborów prezydenckich w Chorwacji. Ponad 41 proc. głosów uzyskał Stipe Mesić, kandydat wysunięty przez małą Chorwacką Partię Ludową - HNS, która w wyborach do Saboru zdobyła zaledwie trzy mandaty, Kontrkandydatem Mesica z ramienia zwycięskiej w wyborach parlamentarnych koalicji lewicowej był Dražen Budisza, przewodniczący Chorwackiej Partii Społeczno-Liberalnej - HSLS. Uzyskał on 27,7 proc. głosów, podczas gdy kandydat tudjmanowskiej Chorwackiej Wspólnoty Demokratycznej - HDZ i minister spraw zagranicznych Mate Granić otrzymał 22,5 proc. głosów. Granićowi uważanemu za umiarkowanego polityka HDZ nie pomogło nawet zdystansowanie się od własnej partii. Pozostałych 6 kandydatów zdobyło w sumie około 8 proc. głosów.

8 lutego 2000 Stipe Mesić (HNS) został prezydentem.

Luty 2000 Po wyborach dochodzi do rozłamu w HDZ na frakcję umiarkowaną, dążącą do demokratyzacji HDZ i skrajnych narodowców. Na czele frakcji demokratycznej przyszedł premier Chorwacji Ivo Sanader.

30 listopada 2000 Chorwacja została członkiem Światowej Wspólnoty Gospodarczej (WTO).

11 lutego 2001 Około 100 000 osób protestują przeciwko rozpoczęciu śledstwa zbrodni wojennych w 1991 byłego gen. Mirco Noraca.

Marzec 2001 Gen. Mirko Norac (morderstwa Serbów w Gospiciu) poddał się chorwackim organom sądowym pod warunkiem, że nie zostanie wysłany do Trybunału Haskiego.

16 Lipca 2001 Ivica Raczan zorganizował zamknięte głosowanie w parlamencie, na którym została podjęta decyzja o ekstradycji na żądanie Trybunału Haskiego chorwackich generałów Ademi i Gotowiny. 93 czyli prawie dwie trzecie posłów Saboru głosowało za udzieleniem rządowi Raczana votum zaufania. Nawet 14 posłów tzw. demokratycznego nurtu HDZ nie przyszło do Saboru lub głosowało przeciwko votum nieufności. Przeciwnicy wydawania zbrodniarzy wojennych ponieśli całkowitą klęskę. Ademi został pierwszym chorwackim generałem, który stanął przed sądem za zbrodnie wojenne w byłej Jugosławii. Gotowina ukrywał się.

Grudzień 2001 Jugosławia zwróciła utwory sztuki pięknej, włączając prawosławne ikony, wywiezione z Vukovaru w 1991r.

Wrzesień 2002 Rząd zrezygnował z decyzji wydania gen. Janko Bobetko ze względu na stan zdrowia (zmarł – kwiecień 2003).

3 października 2002 NATO i Unia Europejska zwracają się do Chorwacji z prośbą o współpracę z Trybunałem Karnym ONZ, jednocześnie proszą rząd chorwacki o wydanie oskarżonego o zbrodnie wojenne gen. Janko Bobetko.

Luty 2003 Chorwacja złożyła podanie o przystąpieniu do UE.

24 marca 2003 Gen. Mirko Norac został skazany na 12 lat za przestępstwa przeciwko ludzkości.

5 kwietnia 2003 Policja chorwacka aresztuje Ivicę Rajicza, Chorwata z Bośni, który przez długi czas był poszukiwany przez Trybunał Karny ONZ. Podejrzewany o dokonanie masakry na ludności cywilnej muzułmańskiej podczas wojny w Bośni.

29 kwietnia 2003 Umarł dowódca Armii Chorwackiej podczas konfliktu serbo-chorwackiego gen. Janko Bobetko, uważany w swym kraju za bohatera narodowego, ale oskarżony przez Trybunał Haski.

Listopad 2003 HDZ (66 miejsc na 152), zwycięża w wyborach parlamentarnych. Lider partii Ivo Sanader dostaje możliwość formowania nowego rządu, tzw. rządu mniejszościowego. HNS, z PGS i SBHS – 10 miejsc, HSP w koalicji z ZDS i MS – 8, HSS – 10, SDP w koalicji z IDS, Libra, LS – łącznie koalicja - 41 miejsc, HSLS - 2 (lista łącznie z DC), HSU – Hrvatska Stranka Umirovljenika – 3, SDSS – Samostalna Demokratska Srpska Stranka – 3 miejsca.

18 listopada 2003 Trybunał Karny ONZ oskarżył byłego lidera Serbów w Chorwacji Milana

Babicia o 5 zbrodni wojennych podczas kampanii czystek etnicznych w chorwackiej Krajinie na początku konfliktu jugosłowiańskiego.

31 grudnia 2003 UNHCR Komitet ds. Uchodźców ONZ zamknął ostatnie 3 biura polowe w Chorwacji.

27 stycznia 2004 Milan Babić były lider SAO w Chorwacji przyznał się do winy w prześladowaniach „nie Serbów” i czystkach etnicznych na terenie części Chorwacji. Został skazany na 13 lat więzienia.

8 lutego 2004 Minister obrony narodowej USA Donald Ramsfield przyjeżdża do Chorwacji i składa podziękowania do prezydenta Stipe Mesicia za niewielką jednostką militarną chorwacką w Iraku.

5 kwietnia 2004 Sześciu etnicznych Chorwatów oddali się w ręce Trybunałowi Karnemu ONZ, ze względu na to, że uczestniczyli w próbach waśni etnicznych Muzułman w Bośni w 1993 r.

Grudzień 2004 Decyzja UE o rozpoczęciu rokowań z Chorwacją o przystąpieniu do UE.

2 stycznia 2005 Stipe Mesić wygrywa w pierwszej turze wyborów prezydenckich, uzyskując około 49 % głosów, w porównaniu z 20% swego najbliższego rywała – Jadranki Kosora – zbrakło mu niewiele głosów do zwycięstwa. Wyborcy będą głosować jeszcze raz w styczniu w ostatniej turze wyborów prezydenckich.

16 stycznia 2005 Stipe Mesić zostaje po raz drugi prezydentem Chorwacji na drugą kadencję, uzyskując w drugiej turze 66% głosów.

19 lipca 2005 Miroslav Bralo, były żołnierz jednostek specjalnych Chorwacji przyznał się do winy w zbrodniach wojennych przed Trybunałem Karnym ONZ w Hadze. Bralo był członkiem specjalnej jednostki odpowiedzialnej za zniszczenie wsi Muzułmanów w Centralnej Bośni i Hercegowinie w 1993.

Lipiec 2005 Czarnogóra zgodziła się na wypłatę odszkodowania Chorwacji w wysokości 460 000\$ jako reparacji wojskowej za bydło zabrane przez żołnierzy czarnogórskich w 1991.

4 października 2005 Chorwacja wznowia przerwane negocjacje o wstąpieniu do UE, po tym jak szef komisji Trybunału Karnego ONZ Carla Del Ponte potwierdza współpracę Zagrzebia z Trybunałem.

7 grudnia 2005 Policja hiszpańska aresztuje byłego gen. Ante Gotovinę, głównego podejrzanego o zbrodni wojskowe, po tym jak się ukrywał przez 4 lata. Został złapany na Wyspach Kanaryjskich, gdzie policjanci niespodziewanie dla niego przyszli do niego podczas obiadu w luksusowym hotelu na wybrzeżu.

15 grudnia 2005 Sąd chorwacki wydaje wyrok dla sześciu etnicznych Serbów w wysokości od 6 do 14 lat więzienia za zbrodnie wojenne.

8 maja 2006 Sąd ds. Zbrodni Wojennych ONZ w Hadze skazał na 12 lat więzienia byłego lidera bojówkarzy chorwackich Ivicę Rajicia. Rajicz się przyznał, że siły znajdujący się pod

jego dowódstwem w październiku 1993 w Bośni wypędzały Muzułmanów z ich domów, zabijały ich, rabowały majątki, gwałciły muzułmańskie kobiety.

26 października 2006 Chorwacki poseł Branimir Glavaš, podejrzany o kierowanie próbami zabójstwa Serbów – cywilów podczas konfliktu serbo-chorwackiego w 1991 roku, został aresztowany i pozbawiony immunitetu poselskiego.

Kwiecień 2007 Oskarżenie Branimira Glavaša o zbrodnie wojenne popełniane na Serbach, ten oskarża premiera Ivo Sanadera o zemstę polityczną.

29 kwietnia 2007 Umiera były premier Chorwacji Ivica Račan. W socjalistycznej Jugosławii Račan był członkiem Związku Komunistów Chorwacji. W latach 70. i 80. zajmował w jej strukturach różne stanowiska, by w 1989 zostać jej liderem. Po upadku komunizmu w Jugosławii, utworzył Socjaldemokratyczną Partię Chorwacji. W pierwszych wyborach w Chorwacji w 1990, jego partia zajęła drugie miejsce.

12 czerwca 2007 W Hadze Wojskowy Trybunał Jugosłowiański ds. Zbrodni Wojennych skazał jednego z byłych liderów SAO Milana Martića na 35 lat więzienia za zbrodnie popełnione na “nie Serbach” i czystki etniczne podczas wojny 1991-1995.

15 lipca 2007 Antun Gudelj, Chorwat, oskarżony o zamordowanie trzech policjantów w pierwszych dniach konfliktu serbsko-chorwackiego, wydany z Australii do Chorwacji z powodu wznowienia sprawy sądowej mimo wcześniejszego ułaskawienia.

II połowa 2007 Spory wokół propozycji przeniesienia gen. Ante Gotoviny do aresztu domowego w Chorwacji. Propozycja została odrzucona przez Trybunał Haski.

Listopad 2007 Wybory parlamentarne, nieznaczna przewaga Chorwackiej Wspólnoty Demokratycznej nad Partią Socjaldemokratyczną. Rząd tworzy Ivo Sanader z HDZ – 66 miejsc na 153, SDP – 56 miejsc na 153, koalicja HSLS, HSS, Primorsko goranski savez , Zagorska demokratska stranka, Zagorska stranka – 2, HNS -7, HSP – 1, IDS - 3, HDSSB - Hrvatski demokratski sabor Slavonije i Baranje – Chorwacki Demokratyczny Kongres Slavonii i Baranii – 3, HSU - Hrvatska stranka umirovljenika – Chorwacka Partia Emerytów – 1, Stranka Demokratske Akcije Hrvatske – 1 miejsce.

Grudzień 2007 W negocjacjach z UE Chorwacja ma otwarte 16 z 35 rozdziałów.

Styczeń 2008 Parlament zatwierdził Ivo Sanadera z HDZ na stanowisko premiera. W nowym rządzie kluczowe stanowiska zajmują również Serbowie – wice Premier Minster Slobodan Uzelac – były sekretarz komitetu ZKCh Zagrzebia, poglądy lewicowe.

Marzec 2008 Trybunał Karny ONZ wysuwa oskarżenie o mordowanie chorwackich Serbów w 1991 przez Ante Gotovinę, Ivana Čermaka i Mladena Markaća. Oni zaprzeczają oskarżeniom.

11 marca 2008 Rozpoczęcie sprawy sądowej przeciwko Ante Gotowinie. Koniec przebiegu sprawy oczekują się w 2009 roku. Do sądu powołano 134 świadka.

13 marca 2008 Został podany pierwszy oficjalny termin wstąpienia Chorwacji do UE. Szef

Komisji Europejskiej José Manuel Barroso powiedział, że Zagrzeb powinien dołączyć do Unii Europejskiej w 2010.

2-4 kwietnia 2008 Zaproszenie Chorwacji i Albanii do NATO na szczycie w Bukareszcie. Zaproszenie do Sojuszu oraz wizyta prezydenta USA George'a Busha w Zagrzebiu bezpośrednio po szczycie (5 kwietnia) potwierdziły, że Chorwacja jest postrzegana przez NATO jako państwo o kluczowym znaczeniu w procesie stabilizacji regionu. Z perspektywy NATO członkostwo Chorwacji - najbardziej stabilnego z państw regionu - ma szczególne znaczenie w kontekście Bośni, traktowanej jako największe długofalowe wyzwanie dla bezpieczeństwa Bałkanów Zachodnich.

23 lipca 2008 Władze Chorwacji zadeklarowały poparcie dla dalszej współpracy miejscowego koncernu paliwowego INA z węgierskim MOL-em, w ramach której dojść ma do wymiany udziałów przedsiębiorstw. MOL zamierza zwiększyć zaangażowanie również poprzez skup udziałów INA znajdujących się w obrocie giełdowym.

10 października 2008 Chorwacka Centralna Agencja Depozytowa ogłosiła, że węgierski koncern paliwowy MOL przejmie 22% udziałów koncernu naftowo-gazowego INA, dzięki czemu stanie się największym udziałowcem spółki. MOL dąży do przejęcia pakietu większościowego INA, co prawdopodobnie nastąpi w bieżącym roku w rezultacie porozumienia z rządem Chorwacji.

15 października 2008 Brak reformy sądownictwa przeszkodą w drodze do UE.

Październik – listopad 2008 Gospodarka Chorwacji nie odczuła pierwszej fali światowego kryzysu finansowego w połowie tego roku. Udało się utrzymać stabilność sektora bankowego, w dużym stopniu dzięki ograniczonym powiązaniom z globalnym systemem. Jednak spowodowane globalnym kryzysem spowolnienie gospodarcze w państwach UE - głównych odbiorcach bałkańskiego eksportu, a także spadek napływu inwestycji zagranicznych doprowadziły do pojawienia się pierwszych symptomów kryzysu na rynkach Bałkanów Zachodnich. W tym kontekście kluczową rolę odgrywa rozwój sytuacji w Chorwacji, będącej jedną z największych gospodarek regionu. Wycofanie się inwestorów giełdowych spowodowało także znaczne spadki na giełdzie - od początku 2008 roku indeksy spadły o 63,2% na giełdzie chorwackiej.

5 listopada 2008 Komisja Europejska przedstawiła roczne raporty o stanie przygotowań do unijnej akcesji państw bałkańskich. Z przedstawionych dokumentów wynika, że jedynie Chorwacja i Serbia mogą spodziewać się znacznych postępów we współpracy z UE w 2009 roku.

1 kwietnia 2009 – Chorwacja dołączyła do państw członkowskich [NATO](#)

1 lipca 2009 – Ivo Sanader podaje się do dymisji. Na ustąpienie premiera z urzędu miało wpływ nierozwiązanie sporu ze Słowenią o rozgraniczeniu wód morskich Zalewu Pirańskiego i terenów granicznych nad rzeką Mura.

6 lipca 2009 - parlament zatwierdza Jadrankę Kosor na stanowisku szefa rządu.

27 grudnia 2009 - wybory prezydenckie.

Ivo Josipović (SDP)	640 594	32,42%
Molan Bandić (niezależny)	293 068	14,83%
Andrija Hebrang (HDZ)	237 998	12,04%
Nadan Vidošević (niezależny)	223 892	11,33%
Vesna Pusić (HNS)	143 190	7,25%
Dragan Primorać (niezależny)	117 154	5,93%
Miroslav Tuđman (niezależny)	80 784	4,09%
Damir Kajin(IDS)	76 411	3,87%
Josip Jurčević (niezależny)	54 177	2,74%
Boris Mikšić (niezależny)	41 491	2,10%
Vesna Škare-Ožbolt (niezależna)	37 373	1,89%
Slavko Vukšić (niezależny)	8 309	0,42%
Głosy nieważne 20,890 –		
Razem	1,954,441	(43,96%)

10 stycznia 2010-II tura wyborów

Ivo Josipović (SDP)	1 339 385	60,26%
Milan Bandić (niezależny)	883 222	39,74%
Głosy nieważne	30 547	
Razem	2,253,570	(50,13%)

15 kwietnia 2011 Trybunał Haski skazał gen. Ante Gotovinę i Mladena Markacza na 24 lata więzienia za zbrodnie przeciwko Serbom z 1995r.

14 września 2011 – zakończono negocjacje w sprawie przyjęcia Chorwacji do Unii Europejskiej

4 grudnia 2011 – wybory parlamentarne - Wyniki zakończyły się zwycięstwem postkomunistycznej opozycyjnej Koalicji Kukuriku, składającej się z Socjaldemokratycznej Partii Chorwacji, Chorwackiej Partii Ludowej – Liberalnych Demokratów, Istryjskiego Zgromadzenia Demokratycznego i Chorwackiej Partii Emerytów, która zdobyła większość bezwzględną w parlamencie.

Lista wyborcza	Głosy
Socjaldemokratyczna Partia Chorwacji (SDP)	958 312
Chorwacka Partia Ludowa – Liberalni Demokrati (HNS-LD)	
Chorwacka Partia Emerytów (HSU)	
Istryjskie Zgromadzenie Demokratyczne (IDS-DDI)	
Chorwacka Wspólnota Demokratyczna (HDZ)	563 215
Chorwacka Partia Obywatelska (HGS)	
Centrum Demokratyczne (DC)	
Chorwaccy Laburzyści – Partia Pracy (HL-SR)	12 175
Chorwacki Demokratyczny Sojusz Sławonii i Baranji (HDSSB)	68 995

Niezależna lista Ivana Grubišicia	66 266
Chorwacka Partia Chłopska (HSS)	71 450
Chorwacka Partia Prawa dr. Ante Starčevicia (HSP)	66 150
Chorwacka Partia Prawa (HSP)	72 360
Chorwacka Partia Socjalliberalna (HSLs)	71 077
Pozostali	
Niezależna Demokratyczna Partia Serbska (SDSS)	-
Pozostałe mniejszości narodowe	-
Razem	2 394 638

16 listopada 2012 Trybunał Haski prawomocną decyzją, uniewinnił od wszystkich punktów oskarżenia generała Gotovina, tym samym uznano argumenty oskarżenia za niewystarczające.

9 grudnia 2011 - podpisanie traktatu akcesyjnego

20 grudnia 2011 Ivo Sanader zostaje skazany na 10 lat więzienia za korupcję

22 stycznia 2012 - Chorwaci w referendum opowiadają się za (66,27%) członkostwem kraju w Unii Europejskiej.

5 maja 2012 Tomislav Kramarko zostaje wybrany na nowego przewodniczącego Chorwackiej Wspólnoty Demokratycznej

Czerwiec 2012 - Głowa Serbskiej Cerkwi Prawosławnej – patriarcha Irinej przyjeżdża z trzydniową wizytą do Chorwacji. Jest to pierwsza po wojnie wizyta serbskiego patriarchy w Chorwacji.

1 lipca 2013 – planowane jest wejście Chorwacji do Unii Europejskiej. Chorwacja stanie się 28 członkiem unii.

Grudzień 2013 – trzecie w historii niepodległej Chorwacji referendum. Zdecydowano w nim, iż w chorwackiej ustawie zasadniczej znajdzie się definicja małżeństwa jako związku kobiety i mężczyzny, opowiedziano się tym samym przeciwko małżeństwom homoseksualnym.

Styczeń 2014 – Unia Europejska obejmuje Chorwację procedurą nadmiernego deficytu budżetowego.

Czerwiec 2014 – chorwacki Sąd Najwyższy podtrzymuje wyrok dla byłego premiera Ivo Sanadera, lecz łagodzi go do 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za korupcję i wyprowadzanie publicznych pieniędzy podczas pełnienia przez niego urzędu

Kwiecień 2014 – Chorwacja przekazuje byłego szefa jugosłowiańskich służb Zdravko Mustacza do Niemiec, gdzie został oskarżony o zabójstwo jugosłowiańskich dysydentów w 1983 r.

styczeń 2015- kandydatka HDZ Kolinda Grabar-Kitarović wygrywa wybory prezydenckie otrzymując 50,74 % głosów. Urzędujący prezydent Ivo Josipović otrzymał 49,57 %

październik 2015 – Sąd Najwyższy Chorwacji anuluje wyrok skazujący dla Sanadera i nakazuje powtórzenie procesu, uznając, że błędy proceduralne naruszyły prawo Sanadera do uczciwego procesu sądowego

listopad 2015 – wybory parlamentarne w Chorwacji. Ani prawicy ani lewicy nie udało się zdobyć zdecydowanej większości. HDZ zdobyła 61 z 151 możliwych mandatów, rządzący dotychczas socjaldemokraci otrzymali 53 mandaty, centrowa partia MOST, która powstała w 2012 r. zdobyła 19 mandatów i to ona jest języczkiem u wagi.

Od decyzji centrowego MOST-u zależeć będzie, komu uda się utworzyć rząd. Pomimo, iż prawicowa HDZ (Chrześcijańska Unia Demokratyczna) zdobyła 59, zaś lewicowa SDP (Partia Socjal-Demokratyczna) 56 miejsc w 151 osobowym parlamencie, to ważniejszy okazuje się trzeci wynik. Kluczem do utworzenia większości parlamentarnej jest bowiem centrowy MOST i jego 19 deputowanych. Do parlamentu weszły także ugrupowania regionalne: z Istrii (IDS, 3 mandaty) oraz Sławonii i Baranji (HDSSB, 2 mandaty), partia mera Zagrzebia (2 mandaty), lewicowy Żywy Mur i Pomyślna Chorwacja (po jednym mandacie). 8 mandatów obsadzili przedstawiciele mniejszości narodowych. Frekwencja wyniosła 60,8% i była wyższa o 6 punktów procentowych od frekwencji w 2011 roku. Po raz pierwszy zastosowano w Chorwacji system otwartych list partyjnych.

styczeń 2016 - Prezydent Chorwacji powierzyła misję stworzenia nowego rządu bezpartyjnemu kandydatowi Tihomirovi Oreszkoviciowi. Jest to wynik porozumienia zawartego pomiędzy prawicową HDZ (Chrześcijańska Unia Demokratyczna) z centrowym MOST-em.

marzec 2016 – Międzynarodowy Trybunał w Hadze uniewinnia Vojislava Seselja

kwiecień 2016 – Radovan Karadžić winny zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni wojennych i ludobójstwa w Srebrenicy. Serb został skazany na 40 lat więzienia.

czerwiec 2016 – rusza powtórny proces Ivo Sanadera